

Φεύγουν φεύγουν δλοένα
τὰ νερά τὰ βρομισμένα,
πουχε φθάσει και 'στὰ ξένα
ἡ πολυκρότος των φήμη,
και νταντάδες και παιδιὰ
παίζοντας 'στην ἀμμουδιά
ξεφανίζουν με καρδιά :
«δοξα δοξα 'σὸν Ζατήμη».

'Στ' ἀκρογιάλι του Φαλήρου
μέ την αὔραν του ξεφύρου
δλοι λένε γιὰ του μάγου τὰ πολλὰ κουβαρνατάχια
και γι' αὐτὸν στεφάνια πλέκουν με τῆς ἀμμουδιάς τὰ
[φρόκια.

Χαίρε, πάντων θεραπεία,
χαίρε σὺ ξεροκαμπία
τῶν τελεμάτων, τῶν ἐλῶν,
του λιμένος τῶν Ἄλῶν,
και τῶν ἄλλων τῶν ἄλλων.

'Επρασίνισεν ἡ γλῶσση
κι' ἔλα πάνε σὰν ρωλοῦ
μέσα 'στουδ ἀναβρασμούς,
και με δράσεις ὀρμάς
ἐκτισες κι' οἰκοδομάς,
νὰ μὴν πέφτουν 'στουδ σεισμούς,
ὅπως σὺ δὲν πέφτεις κάτω, με γερὸς κι' ἄλόφος στίξεις,
γιὰ νὰ χάσκη κάθε Κόντης, κάθε νους ντεληρυσέκης.

Τώρα ξένοιστος κοιουμαι
σὲ σωροὺς δαφνίνων κλάδων,
κι' ὅπως πρώτα δὲν βοδομαι
τὴν ὄργην τῶν Ἑγκαλάδων

'Ὅσο θέλετε κουνάτε του κλαυθμόνος τὴν κοιλιάδα,
δὲν κλωνίζεται κανένας 'στην ἀκλόνητον Ἑλλάδα.

'Ὀ! θαυμάτων μεγαλειον !
χαίρε τρίς ὁ καταλύων
τάς οἰκοδομάς ἡμῶν,
και σὲ τρεῖς ἡμέρας μόνον
ὡς Μεσσίας νέων χρόνων
νέας ἀνοικοδομῶν.

Δευτέρ' Ἀναβαδία γεμάτη φαντασία.

'Ἐξήστραφες, Ἀλέξανδρε, κι' ἐβρόντησες
κι' ὡς αὐτοῦ ἐξήρτης ὑψηπέτης,
με και γιὰ τοὺς σακάτηδες ἐβρόντησες
σὰν νάσουνα Συγγρῆς πανευρέτης.

Ἐίπες και καθιδρύθησαν Στρατόπεδα,
και 'στην βοήν σαλπύγγων και τυμπάνων
δὲν ἔχασες κι' αὐτὰ τὰ γυναικόπαιδα,
ποδ θὰ πεινοδὲν ἐν μέσφ τῶν παιάνων.

Περπατησιὰ σακάτηδες ἐπύρανε
κι' ἤλθαν τὴν δύναμίν σου νὰ κρηυξῶν,

και με τὰ δεκανίκια των εδείρανε
αὐτοὺς ὀποδ βαλλήσαν νὰ σὲ ρίζουν.

'Ἰθαγενεῖς ἐπαίδρυνες και ξένους
και τῶν Ρωμηῶν τοὺς ποδοὺς ἀνεπτέρωσες,
ὀπόταν ὡς πανήγυριν του γένους
ἀγῶνας Ὀλυμπίων καθιέρωσες.

Κι' ἤνοιξε τῶν Σταδίων ἡ κονίστρα
κι' ἀντήχησε βροντόφωνος ὀρχήστρα,
και κότινοι ξεφύτρωσαν κι' ἀπήγανοι,
καθὸς και κολοκῦβια με τὴν ρήγανη.

Κι' ἐκ του Μαραθῶνος ἤλθαν περιβόητοι δρομικεῖς
κι' ἀπεθαύμασαν οἱ ξένοι κι' ἐθαυμάσαμε κι' ἑμεῖς,
κι' εἶδα φρόνημα 'στὰ ποδία των ἀγωνιστῶν ἀκμαῖων
πάρτε ὀρῶμο, παλληκάκια,
κι' ὁ λαὸς ἀντι νὰ στίψη τοὺς κροτάφους των δρομικῶν
στεφανόνει τὰ ποδάκια.

Καταπλήττομεν λαοὺς,
κι' δλοι με χρυσῆς ἐλπίδας
τρέχουν μέσα 'στουδ ναοὺς
και χαλαρῶς κτυποδ ἀσπίδας,
ἀλαλέζοντες με κτύπους :
«χαίρε σὺ, Πατρίς ταχύπους »

'Ὀ! χαίρε, φωτοδότη, ποδ μεῖς 'φώτισες
σὲ τέτοιο θεοσκοπτινο καιρῶ,
με και τοὺς διψασμένους τοὺς ἐπότισες
με μεπολικο και γάργυρο νερῶ.

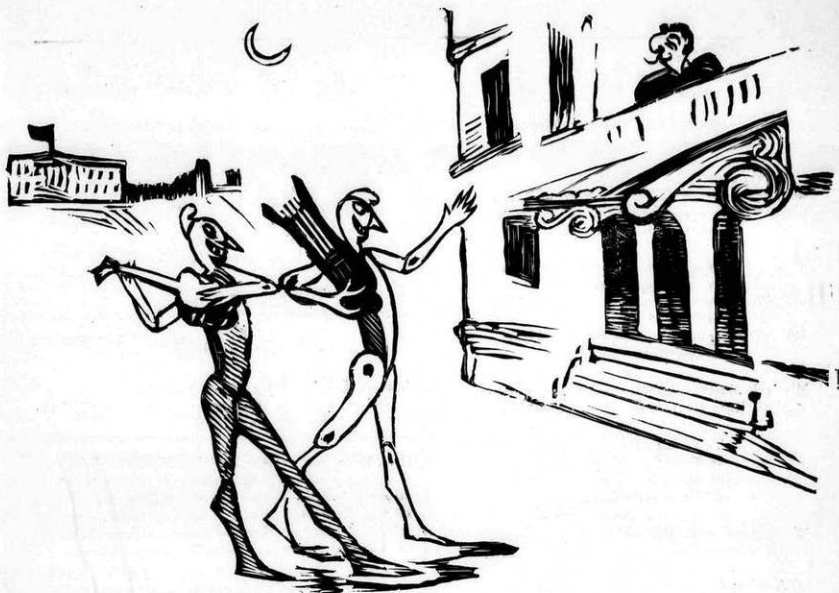
Κι' ἀν σήμερα διψάσαμε γιὰ κλέη
και Σταδία του πρώτου μας καιροδ,
με ξέριες πῶς λυσσομε διψαλέοι
και γιὰ μιὰ στάλια τρέχοντος νεροδ.

'Ἡ κάμιος ἐσβίσθ' ἡ φλογερά,
και μες 'στὰ νομοσχέδια ποδ κλώσσησες
ἀποξηράνας βρώμικα νερά
με διαυγη τὰ χεῖλη μας ἐδρόσισες.

'Ἀρῆρα δικονομίας ἀνακάτεφες,
με νόμους περὶ τύπου τοὺς σακάτεφες,
πλουσίων κάθε φράσιν σου τὴν ἤρτισες,
και Στῆλον ἀξιόμαχον κατήρτισες
νὰ καταναυμαγή τοὺς λαθρεμπόρους,
και του κρασιου κατήργησες τοὺς φόρους,
νὰ πίνωμε, νὰ τρώωμε, νὰ χορευώμε,
κι' ὄλο τὸν Χαραλάμπη νὰ παντρευώμε.

'Ἐνα Μεγαλυνάριον
'σὸν Ἀρχικαγκελάριον.

'Ἰμῶδ σε τὴ τοιγάρο μου φουμάρων,
τὰ πάντα και τοὺς πάντας ἐτελειώσες,

κι' ἐπάνω ποταμῶν τε καὶ χειμάρρων
τὸ κράτος σου στερεὸν ἔθεμελιώσες.

Ἄπτεσαι τῶν ὄρεων καὶ καπνίζονται,
ἄπτεσαι βαθρακῶν καὶ γαλδανίζονται,
ἄπτεσαι τῶν ἀρρώστων καὶ σκῆκόνονται,
ἄπτεσαι τῶν γερῶν καὶ βλαγτανκόνονται.

Ἄπτεσαι τῶν τελεμάτων καὶ ξηραίνονται,
ἄπτεσαι καταξήρων καὶ χλωραίνονται,
ἄπτεσαι τῶν κομμάτων καὶ χωρίζονται,
ἄπτεσαι νηστικῶν καὶ διορίζονται.

Κι' ἡ γῆ τῶν Καλαβρύτων σὲ γεραίρει
καὶ γιὰ τὴν ἐκλογὴν σου σὲ συχαίρει,
κι' ἀρνιὰ τσοπαναρίων καραμάνικα
καὶ μακρὰ βελᾶζουν καὶ σιμά σου
πῶς ἔβαλαν Ἀστυνόμοι φαρομάνικα
κι' ὠρκίζαν ψηφοφόρους στ' ἐνομιὰ σου.

Μὰ σὺ μὲ μειδιάματα γαλήνης
σ' ἐκείνο τὸ μελλόρτυτον τὸ χεῖλος
τὴν πλάστιγγα τῶν ἄθλων σου βαρύνεις
μὲ βῆρος ἀργυροῦχοι βαρυτίνης,
ποὺ βγαζοῦν ἢ Πολύαιος κι' ἡ Μῆλος.

Ἄπτεσαι τῶν γηίνων τῶν στρωμάτων
καὶ τρέχει πακτωλὸς ἐκ τῶν ἐγκάτων,

κι' ἐπροσδοκῆτως γίνεται κι' ἐδῶ
Ἄλσκα τοῦ χρυσοῦ κι' Ἐλδοραδὸ.

Μὰ πληθαίνει τὸ χρυσαφι
κι' ἡ χρυσὴ σου σιωπὴ,
κάνε, σιγγιλέ, νισάφι
μὲ τὴν τόση προκοπή.

Τώρα ποὺ τὰ βλέπεις σκοδρα, καὶ τὰ στόματα τὰ λάλα
τσαμπουνίζουν μέσα κι' ἔξω πῶς θὰ πάρης κουντρούδαλε,
τώρα ποὺ τῆς ἐκλογῆς σου θέματ' ἄρρητα τῆς λίνε,
ἡ δεμένη σου γλωσσίτσα τρέχει σὰν ροδάνι,
ποὺ κανένας δὲν τὴν φθάνει.

Τώρα σ' ἐπίασε παρλάτα, τώρα φαίνεσαι σαφῆς,
καὶ μὲ κῆρος βεβαιώνεις ὅτι πλειονοψηφεῖς
κι' ὅτι δὲν θὰ πῆσθ' ἄλλους ὁ μελάτος λουκουμάς,
κι' ἀγχιστρα τῆς σωτηρίας τὰ μουστάκια σου κρεμάς,
καὶ παθαίνουν συμφερίλας καὶ πολλὰς δουλειὰς μὲ
ἔλ' οἱ πλειονοψηφροντες. [φούνταις

Σὲ τιμῶ, σὲ μεγαλύνω,
καὶ τοὺς ἄθλους σου λαμπρύνω,
λίγε κραταῖον τὸ κόμμα
σὰν τὸν θεο παρλαπίτα,

κι' ὅσο γάνεται τὸ χῶμα
τόσο μεγαλόν' ἢ τρύπα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

(Ἐξω τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας,
ποῦ κουρνιαζοῦνε τὰ τζάκια τῆς μεγάλης κοινωνίας,
μία πατινάδα κάνουν εἰς τὸν Κόντη τὸν Τζωρτζάκη,
πρῶτο τῆς Κερκύρας τζάκι).

Φ. — Μπρὸς ἴστην Μπρεττανία σταματῶ
καὶ τὸν Κορφιῆτι χαιρετῶ,
ποῦ κάθε στρουγγα βάλθηκε μαζί του νὰ τὰ βάλῃ
καὶ τὸν καταδώκει...
κάθ' ἐκκλησιὰ χαιρετισμούς τῆς Θεοτόκου φάλλει
κι' ἐγὼ τοῦ Θεοτόκη.

Μίς ἴστην Μπρεττανία κάθεται καὶ βλέπει μὲ ραχάτι
καρὸν τὸν Κῆπο τοῦ Λαοῦ καὶ πλάγια τὸ Παλάτι.

Τὸ βλέπει καὶ λιγόνεσαι,
τὸ βλέπει καὶ πληγόνεσαι,
μὲ πάσο βολτατζάρεσι
κι' ὄλο τὸ κορτετζάρεσι.

Σὰν ἐκκλησιὰ ἴστην ἔρημο ποῦ δὲν τὴν λειτουργοῦνε
ἔτσι κι' αὐτὸς ποῦ καρτερεῖ καὶ δὲν τὸν προσκαλοῦνε.

Ὁ Λεωνίδα ἄρχισε νὰ σοῦ βαρῆ καμπάνια,
Βασιλικὸς ἐρωτῆσις κι' ἰδγῆκαν μαντζουράνιας.
Ἦλθε κι' ὁ Σαμουῆλ σου,
ἦλθαν κι' οἱ τόσο φίλοι σου,
σκιάβο, σοῦ λίνε, Κόντη μου, καὶ ὅς του σῶρε κι' ἔλα,
γιαμὰ ν' ἀνίθης ἴστην Ἀρχὴ μὲ μόνχο καὶ κανέλα.
Βασιλικὰ πλατόφυλλα μὲ τὰ σαράντα φύλλα,
λογάρισε καὶ τὸν καιρὸ, ποῦ σὲ παιδεύ' ἢ σκόλα.

Π. — Ρίγνο μάσκαλα καὶ τράκαις,
κι' ἕνας φίλος σου μὲ βράκαις
ταπεινὸς σὲ χαιρετῆ
καὶ τῆς βράκαις του πετῆ.
Δὲν ταιριάζει καθὼς εἶμαι μέσα ἴστη Βουλή νὰ μ'μπῶ,
φράγκα γιαμὰ θὰ βάλω καὶ καπίλο Μιραμπῶ.

Χαιρετῶ σε μὲ κλαρίνο, χαιρετῶ σε μὲ τὴν ἄρπα,
ἔδγα μὲ τὸν Καλοσοῦρε, τὸν Χυτήρη καὶ τὸν Σαέρπα,
ἔδγα, Κόντη, κι' ὄλοι χάρις
τὴν Ἀρχὴ νὰ κορτετζάρεσι.

Περίκα μου πλουμισμένη, λείει Κόντης ἱραστής,
δίκτρα ζόβεργα θὰ στήσω νὰ παράσῃ νὰ πισστής.

Κι' ἂν ἴστη δίκτρα μου σὲ πίσω,
πείρικά μου πλουμιστή,
τότε νάει, τότε πάσο,
σακρενὸν καὶ σακρεστή.

Ὁ Βουδούρης σου δὲν ἔδγηε καὶ μὲ ψῆρο παραπάνω
ἔδωκε ἴστην Καραπάνω.

Μὲ τοῦ μπάρμπα Θεοδωρῆ τοῦ συμφωρισμένου κόμμα
ἔγνηκαν ἕνα σῆμα
κάθε στρουγγας οἱ τρανοί,
κι' ὄλοι του μὲ μὲ φωνή

βάλθηκαν νὰ στραπατσάρουν τὸ μεγάλο σου τόνερε,
μὰ σὺ μένεις πάντα κρῖνος καὶ καρπωμένο φῆρε.

Κάξο φαίνεται πεναότο, κι' εἶναι μία προμαλέτη,
γιὰ νὰ δείξουν ἴστη Παλάτι πὸς δὲν κάνειε για Ντοβλέτι.

Φ. — Κυπαρίσι μου ἴψηλὸ,
ἔλα μου γιαλὸ γιαλὸ.
Σῆμα, Κόντη μου, γιαμὰ,
σῆμα ζάγρα καὶ μέλι,
τὸ Παλάτι σ' ἐκτιμᾷ
κι' ἂν προσκλήσεις δὲν σοῦ στέλλη.

Τὶ πανόρη φηγγαράκι
κι' ἀνοιξιάτικη βραδιά,
μυρωδάτο τάγερρακι
παίζει μέσα ἴστη κλαδιά.

Ἀπὸ τὴν ζωὴ ἴστην Ἄδη μόνον ἕνα μονοπάτι,
κι' ἂπ' τὴν πόρτα τῆς Μπρεττανίας ὡς ἀπάνω ἴστη Παλάτι
δέκα βήματα καὶ κατὶ.

Πίεσε, Κόντη μου, κοιμήσου, καὶ ἴστην ὕπνο σου νὰ ἔδῃ
πὺς μινὸρε τραγουδεῖς
ἔμπροστὰ ἴστην Ἀνακτόρων τὴν μεγάλη Σπιανάδα,
καὶ πὺς κάποιος ἀπὸ πάνω τίκαί τάκα σοῦ κτυπεῖ,
καὶ πὺς πλύνεσαι σὰν τζόγια μὲ λουμπὲν καὶ σαουνοάδα,
καὶ πὺς μπαίνειε ἴστη Παλάτι, κι' ἐννοῦνται τὰ λοιά.

Πούρου μῆρισε κανὸς,
ἴστην καθιέρτη καρπόσου,
κι' ὅσα λεχταρῆς ζυπνὸς
νὰ τὰ ἔδῃς μίς ἴστην ἑνερίο σου.

Νὰ λυθῆ σφιγμένος κόμπος,
τὸν χαρὸ καὶ σὺ νὰ σῶρης,
πίεσε, Κόντη μου, λουστρόμπος,
ζῶνησε καρδακούρης.

Ὁ Συρανὸ Δὲ Μπερζεράκ, πάρτε πολλοὶ καὶ λίγοι,
μετάφρασις περικαλλῆς τοῦ ποιητοῦ Στρατήγη.
Ὁ μυταρῆς ὁ Συρανὸ μὲ θήληγτρα περίρσιμα,
μεγάλω ὄραμα τοῦ Ροσταν, ποῦ σάινει τὰ Παρίσια,
ὁ Συρανὸ, τῶν ἱποκτῶν τὸ πνεῦμα κι' ἡ λατεραί,
τόπος κι' ἐξώφυλλον λαμπρὸν, τιμάται φράγκα τρία.

Νέα σειρά σπαρταριστῆ Διηγημάτων πρώτης,
ποῦ γλαφυρὸς ἱαμίλευσε ὁ γλαφυρὸς Ἀξιώτης,
βιβλίον περιτήτητον μίς σ' ἄλλα τὰ βιβλία
ἔῆχον ἐπὶ χάριτι κι' ἐπὶ φιλοκαλία.

Μίλησις ὁ Κυριάκος, ὁμογενῆς ἴστην Ζήνη
κι' ἔμπορος ἐπὶ χρόνους ἴστην Ὀχρόνους πολλοῦς,
ἠραδωνίσθη τώρα τὴν ἀδελφὴν Ἑλένην
τοῦ Παρασκευοπούλου, λογίω προσφιλεῖς,
νίαν προτερημάτων καὶ χάριτος πολλῆς,
κι' εὐχῆθη ἴστη ζευγαί πολλὰ κι' ὁ Φασουλῆς.

Ὁραῖον ἐμβατήριον τῆς αὐτομόμου Κρήτης
ὁπὸ Βαρβία μουικωὶ μὲ τίτλων «Ψηλορείτης.»

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
ἴστην Πινακωτῶν τὸν ὄρομον, δεκαπένητε ἀριθμὸς.